

gemaakt bij het beeld van Sint Jozef, en mijn uitgang in zijn genade aanbevolen heb.

De wind valt niet mede, en ik houd mijn hand voor den mond, om mij tegen zijn verraderlijkheid te beschermen. En toch, koud mag de bries zijn, maar de vorst heeft onherroepelijk afgedaan. Zie, op den vijver naast het paleis van den hertog, hoe de melkwitte korst reeds overal gebarsten ligt en gebroken. Er is iets feestelijks in de lucht van vreugdige verademing, en ja, wat een joelen en juichen. Mijn God, daar zijn me die jongens, ik ken ze, de leerknappen van meester Cornelis, den goudsmid, van Floris, den voller, en ook die brutale rakkers met hun leege ransels en hun lange, magere beenen, de scholieren, zoo maar midden op het stuk geslagen ijs gegaan. Ze springen er op rond, alsof ze over een dansvloer huppelden. En niemand taalt er naar gevaar! Kijk, het rondom ze opschuimen en spatten, daar brokkelt een schol af, daar duikelt een schots onder, en een diepte gaapt voor de glijdende voeten, als de muil van den demon, die op den dakrand der domkerk de wereld aangrijnst, en zijn water spuwt. Om Christus wille, die nu struikelt en wegschiet, is dat het zoontje van den ouden Egbert niet? Den hemel gedankt dat hij veilig weer aanlandde. Met de armen uitgestoken als een vogeltje, zag ik hem opvliegen, en het rood van zijn wangen werd er geen bloeddrop bleeker om. En hoor nu dat jubelen, als had de kleine knaap een krans verdiend. O, kinderen, die zoo oneindig veel hebt te verliezen aan kussen en blijdschap, aan roem en aan rijkdom, heel een heerlijk leven lang, hoe komt het toch, dat je zoo lachend, zoo tartend en speelziek je ondergang in het verschrikkelijk gelaat durft te kijken?

Maar ik heb hier al veel te lang op dien tochthoek gestaan. Dichter wikkel ik mij in mijn bontmantel, en werktuigelijk ruik ik aan het bosje heilzaam kruid. Ik ontdek op het pad langs den vijver enkele plekken, waar wat gladheid glimt; behoedzaam tast ik er naar met mijn stokpunt, want ik, die niets heb te verliezen, zelfs een handbreed sneeuw, half weggesmolten, bedreigt en verschrikt mij.

Het jubelen klinkt mij nog na in de ooren, als ik de vroolijke stemmen niet meer hooren kan. Het lijkt wel het carillon van mijn toren, dat ook niet na zijn laatste tonen zwijgen wil. Totdat tenslotte een nieuwe gedachte die melodieuze herinnering weet te verdringen, de gedachte aan dien gauwdief van een Kors Luyten, aan wat hij mij schuldig is, en hoe ik hem op de beste wijze het geld uit den koffer zal kloppen.

DE MINNAAR.

'Bij Santa Maria. Gleed daar niet een sluipende schim langs de muren van het palazzo ducale?' En messer Antonio grijpt naar het gevest van